

8 cose assurde che un ateo deve credere

(prima di colazione)

Compiled by Don Cain

Ön hisz a hazugságban?

Egy beszélő kígyó?

Nem mondja komolyan?

Miért hinné el ezt bárki?

És a szoba másik oldaláról...

Ezt elhiszi?

Hogy a semmiből lett minden?

Képletben kifejezve: $0 + 0 = \text{MINDEN}$

SENKI plusz SEMMI

Egyenlő

MINDEN!

Az emberek tényleg elhiszik ezt?

Ön melyik hazugságban hisz?

Gondolkozott már azon, hogy emberek, akik egyébként intelligensnek látszanak, hogyan képesek ilyen dolgokban hinni? Végül is, semmi ehhez hasonlót nem láttunk mostanság a hírekben.

És ezen kívül még rengeteg olyan van a Bibliában, ami a modern elme számára meglehetősen valószínűtlen. Csak néhányat említve, egy ember, aki a vízen jár, holtakat támaszt fel, ötezret jóllakat öt vekni kenyérrel és két hallal, és embereket gyógyít.

Ezek csodálatos dolgok, márpedig mind tudjuk, vagy legalábbis elhitették velünk, hogy **nincsenek** csodák.

Azt kérdezi, miért? Azért, mert a tudomány bebizonyította, hogy Isten nem létezik. Vagy mégis? Nem ezt akarták velünk elhitetni? Akárhogy is, min változtat mindez?

Lássuk, egyetért-e, hogy ez nagyon is sokat számít! A válaszok az **Identitás** (*Ki vagyok én*), a **Jelentőség** (*Számítok-e*) és a **Cél** (*Mit kellene csinálnom*) eredendő és fundamentális kérdéseire radikálisan eltérnek egymástól, hovatovább, egyenesen ellentétesek, attól függően, hogy mely gondolatból indulunk ki.

Pusztán balesetek vagyunk, véletlen események eredményei? Van egyáltalán bármi jelentőségünk vagy célunk a felvilágosult önértékelés után?

MI ÁLL AZ EGÉSZ HÁTTERÉBEN?

Itt egy érdekes megközelítés. Lássuk, Ön mit gondol. Szánja rá az időt, és tanulmányozza mindhárom bizonyító érvrendszert, melyek együttesen végeredményben igazolják, hogy a Biblia nem lehet pusztán emberi eredetű.

BELSŐ BIZONYÍTÉK

A Biblia hatvanhat dokumentum együttese, mely több mint ezerháromszáz éven át íródott, körülbelül negyven szerző által. Az írói között találunk pásztorokat, adószedőt, orvost, horgászokat és másokat is, három kontinensről – Európából, Ázsiából és Afrikából.

Gondoljunk bármely más könyvre, melyet emberek olyan csoportja írt, akiknek nagy része nem ismerte egymást. Ezek az emberek különböző korokból és kultúrákból valók, más korszakban írtak, mégis, ugyanúgy tekintettek Istenre, és elgondolásuk Isten kibontakozó tervéről következetes és koherens volt. Más

ilyen könyv nincs. Ez már önmagában figyelemre méltó. A legtöbb könyv idejétmúlttá válik néhány évtized alatt.

KÜLSŐ BIZONYÍTÉK

Az évszázadok során a régészet felfedezte a Szentföldet, több millió dollárt és rengeteg időt fordítottak az ásatásokra.

A kutatók sok mindent feltártak. Hatalmas mennyiségű évezredekkel korábbi név és helyszín került elő. Ezen felfedezések mellett mégsem vitatja *senki* sem a bibliai állításokat.

BETELJESÜLT JÓSLAT

Talán a Biblia természetfeletti eredetének legkézzelfoghatóbb bizonyítéka a prófécia leírása, mely a dokumentációk szerint beteljesült.

Kritikusok támadták Dániel jóslatait a Messiás eljövételéről és a Templom lerombolásáról (Kr. u. 70-ben beteljesült), arra hivatkozva, hogy a könyv az események után íródott.

Mindazonáltal, Kr. e. 200 körül Dánielt és a többi zsidó szentírást lefordították héber és arámi nyelvről görögre. Ezen tény egyértelműen bizonyítja, hogy a próféciák több száz évvel az események előtt íródtak.

A Messiás születésének és az első adventnek jóslatai más zsidó szentírásokban is megjelennek, ilyenek 53 Ézsaiás, Zsolt 22 és mások. Rákereshetünk a Google-n: „Messiási jövendölések”.

Ez minden kétséget kizáróan igazolható. S mindez drasztikusan meg kell, hogy változtassa a világi szkeptikusok világnézetét, annak minden egyes részletével együtt.

Néhányan megkérdőjelezték az Újtestamentum dokumentumainak megbízhatóságát. Úgy gondolják, hogy a Szentírás nagy része nem egyidejű az általa leírt eseményekkel. Azt állítják, hogy a könyv nagy része később íródott, talán száz, esetleg ezer évvel az adott eseményeket követően.

A világi történelem Jeruzsálem és a Templom lerombolását Kr. u. 70-re jegyzi. Ezzel szemben az Újtestamentum erről említést se tesz. Akkoriban a Templomnak sokkal nagyobb volt a jelentősége a zsidó emberek életében, mint a World Trade Centeré a mai amerikai ember számára.

A World Trade Center olyan nagy volt, hogy saját irányítószámmal és metróállomással rendelkezett. Nézzünk egy prospektust a Centerről. A következő tényekről számolna be: hányan dolgoztak ott, mennyi látogatója volt naponta, továbbá esetleg az éttermei és az egy nap alatt felszolgált ételek számáról.

Most pedig tegyük fel, hogy nem tesz említést 9/11-ről vagy a tornyok lerombolásáról. Ennek a legvalószínűbb magyarázata pedig az, hogy a prospektus a tornyok lerombolása előtt készült.

A Templom lerombolása beteljesítette Jézus próféciját. Ez érvényessé tehetné volna prófétai megbízatását. Az, hogy az Újtestamentum nem tesz említést erről, úgy értelmezhető, hogy az Újtestamentum szövegei Kr. u. 70 eseményeit megelőzően íródtak, pont úgy, ahogyan azt a Biblia rögzíti.

De akkor mi a helyzet más vallásokkal? Mégsem „vezet több ösvény a hegy csúcsához?”

Ez a kérdés természetesen felvet egy újabbat: „Kit vagy Mit találhatunk a hegy csúcsán?”

A hinduk több millió isten létezésében hisznek. A buddhisták egyáltalán nem hisznek istenben. A keresztények a Bibliai Egy Isten hívői.

Isten létezésének kérdése szorosan kapcsolódik az *Identitás*, a *Jelentőség* és a *Cél* alapproblematikájához.

A gyakorlati megvalósítások képesek az egész életet megváltoztatni. Hogyan bántak másokkal? Vajon az emberek pusztán véletlen események eredményei? Mi van akkor, ha jelentős hasznot szerezhettek más emberek kihasználásával? Mi van, ha könnyen kihasználhatók? Ha kísértésbe esem, miért ne? Ha arra a következtetésre jutunk, hogy mindezen problémák nem bírnak maradandó jelentőséggel, és elég ravaszak vagyunk, hogy megússzuk tettünket, amikor a kísértés utolér bennünket, egyetlen egy kérdésre kell csupán választ adnunk: „*Miért ne?*”

Mi van, ha mások is ugyanígy éreznek *velem kapcsolatban*? Azt tudom, hogy egyesek erősebbek és okosabbak másoknál. Kiben bízhatom? A bűnügyi statisztikák nem túl biztatóak.

Láthatjuk tehát, hogy Isten kihagyása a képből erőteljes befolyással bír.

Mit jelent *embernek* lenni? Isten tagadása azt jelenti, hogy pusztán a természet véletlenei vagyunk. Ilyen kilátásokkal nem vagyunk többek véletlenszerű események következményeinél.

Csupán néhány rövid hónapot élünk. 83 évet és 4 hónapot kell élnünk, hogy az 1000 hónapot elérjük. Egy hónap meglehetősen gyorsan eltelik, korlátozott időt hagyva a számlák kifizetésére, az anyagiak egyensúlyozására és hasonlókra. Gyakran halljuk, hogy az élet 90 százalék túlélés és 10 százalék élet.

Akkor hogyan éljünk? Isten nélkül nehéz tartós életcélt találni. Hogyan tekintsünk másokra? Ha Isten képére alkottak, magas értéket kell nekik tulajdonítanunk és alapvető jogosultságokat kell biztosítanunk számukra.

Honnan származnak a jogaink? Ha a kormányzat „adta” a jogokat, akkor a kormányzat maradéktalanul jogosult elvenni őket. Úgy tűnik, hogy ezt gondolta Hitler és Sztálin. Történelmi tény, hogy a totalitarizmus zászlaja alatt százmillió embert megöltek, csak a 20. század folyamán... emiatt legalább részben az ateista világnézet okolható.

Sztálin és Mao ateista kommunizmusa úgy vélte, hogy állampolgáraik nem rendelkeztek semmilyen joggal azokon túl, melyeket a kormányzat adott nekik. Mivel tárgyaik élete nem volt maradandó, nem bírt eredendő értékkel vagy jogokkal, számtalan állampolgárt likvidáltak, mint az állam számára nemkívánatos ellenséget.

Miért is ne, ha már Istent kizártuk a képből? Hogy is lehetne ez rossz?

Szükségünk van valamilyen alapra a felelősségre vonáshoz azon túl, hogy „ez csak az Ön véleménye”.

A Függetlenségi Nyilatkozatban Thomas Jefferson és alapító atyáink megerősítették: „... a Teremtő elidegeníthetetlen jogokkal ruházott fel [bennünket].”

Időről időre mindenki kísértésbe esik. Hogyan kezeljük a *rossz* cselekedetre irányuló kísértést?

Istennel a képben tudjuk, hogy végül el kell számolnunk minden alkalommal, amikor engedtünk a kísértésnek. Felelnünk kell minden alkalomért, mikor valakit kihasználtunk, hazudtunk, loptunk, vagy feladtuk magunkat más erkölcstelen kihágásnak. Minden kizsákmányolás vagy csalás mérlegelésre kerül egy tökéletes és isteni bíró színe előtt. Tudva, hogy van Egy, aki által

számonkérhetőek vagyunk, erős alapot biztosít arra, hogy „*Nem!*”-et mondjunk a kísértésre.

De mi történik, ha Isten nincs benne a képben? Nem ez az, amit sokan hisznek? Isten nélkül kihasználhatunk bármely gyalázatos lehetőséget, mely elérhető számunkra.

A viselkedés racionalizálásának szakértőivé válunk:

„*Nem olyan rossz ez.*”

„*Mindenki ezt csinálja.*”

„*Senki nem fogja megtudni.*”

„*Nem nagy ügy.*”

Mégis, amikor *áldozatok*, nem pedig az elkövetők vagyunk, teljesen megváltozik a kép. Nem akarjuk, hogy mások így tekintsenek a helyzetünkre, amikor a *mi* mobiltelefonunk, iPodunk, hifi tornyunk, házastársunk, gyermekünk vagy más féltve őrzött kincsünk van veszélyben.

És mégis, a kérdés továbbra is fennáll, miért ne? Többségünkre hatással van azok viselkedése – különböző mértékben –, akik körülvesznek. Ha mások meg vannak győződve Isten nemlétéről, hogy senki sem tart számon, és ha úgy érezzük, hogy valószínűleg sikeresen megúszhatjuk, a kísértés erőteljesebb.

Az *Orlando Sentinel* újság mostanában jelentette, hogy „Közép-Floridában megoldatlan gyilkosságok százait” találjuk. Hozzáadva Florida további 66 megyéjét, valószínűleg megoldatlan gyilkosságok ezreihez jutunk el. Ehhez adjuk hozzá a többi 49 államot, melynek eredményeként valószínűleg megoldatlan gyilkosságok *tízezreit* találjuk az Egyesült Államokban.

Ezek az el nem fogott gyilkosok nem találtak okot *nem* megölni áldozataikat. A kérdés, hogy „Miért ne lopjak ettől az embertől?” átalakul azzá, hogy „Miért ne öljem meg ezt az embert?” Szerencsére a legtöbben soha nem fogják átlépni ezt a határt, de lesznek olyanok is, akik megteszik.

KI MONDJA MEG, MI A JÓ ÉS MI A ROSSZ? KI DÖNTHET?

Néha úgy érezzük, hogy minden ember dönthet a saját sorsáról. Végül is miért ne? Ha nincs zsinórmértéke a jónak és a rossznak (Istennek), akkor valóban mindenki maga dönt.

**„Ez igaz lehet számodra, de nekem
nem az. Ki tett téged bíróvá?”**

Széles körben ismert, hogy a többség úgy hiszi, az igazság *relatív*, hogy semmi sem eldöntött, hogy nincs objektív mércéje (Isten) az igazságnak. Biztonságot ad mindez, ha egyedül maradunk a sötétségben?

Mi a megoldás? Nem az a döntő tudományos nézet, hogy Isten nem létezik? Sajnos sok tudós és tanító így gondolja.

Másfelől, több kortárs tudós és tanító mélyen hisz Istenben, melynek valóságát megváltozott életük támasztja alá.

**GONDOLKOZOTT MÁR AZON, MIÉRT HISZÜNK ÚGY,
AHOGY?**

Elérünk hitünkben egy szintet különböző uralkodó nézetek között, akár hiszünk Istenben, akár nem. Valószínűleg egyetértünk a családjunkban uralkodó felfogással, amelyben felnőttünk. Ezt formálhatják az iskolák, a szociális környezet és/vagy az üzleti környezet.

Tehát eljutunk következtetéseinkhez, gyakran anélkül, hogy jól végiggondolnánk. Aztán valami csodálatos dolog történik. Ez lesz az álláspontunk. Ezt próbáljuk őrizni, védelmezni, e szerint élünk, és ragaszkodunk hozzá, mintha a legszigorúbb és legfegyelmeltebb érvelés eredményeként jutottunk volna el odáig.

Végül is „megszabadítanak” minket, nem igaz? Végre miénk a döntő hatalom arról, hogy mit fogunk csinálni és hogyan fogunk élni. Ezekbe a mintákba fektettünk be. „Cöveket verünk” bennük, alig figyelve veszedelmes következményeikre, melyekkel csak azonban később találkozhatunk.

Minél többet fektetünk ezekbe a mintákba életünk során, annál nehezebben tudjuk veszteségeinket csökkenteni. Valószínűbb, hogy meggyőződésünk alapján fogunk cselekedni, nem pedig racionálisan.

Ezen az alapon határozottan visszautasíthatjuk Isten bizonyos létezésének logikáját.

Van-e egyáltalán *ténybeli* alapja az Istenben való hitnek? Az életünket tesszük a válaszokra. Előtte azonban nézzünk néhány kérdést:

Mi az ateizmus indoka? Van ténybeli alap? Mi volna az? Van logikus alapja?

Azt hiszem, nem tudná megindokolni ezek egyikét sem, mivel a negatívát lehetetlen bebizonyítani.

Az univerzum hatalmas. Honnan tudhatjuk, hogy Isten nem létezik valahol a végtelen űrben?

Nézzük a kérdést kisebb méretekben. Az talán bizonyítható, hogy nincs egy pók sem a szobában, egy gondos és alapos, az egész területet lefedő keresgélés után. De a pókok különböző méretűek, és azt már nem tudhatjuk bizonyosan, hogy a kisebbek egyikét nem tévesztettük-e szem elől, miközben figyelmünket más irányba összpontosítottuk.

Tehát, védhető racionálisan annak kimondása, hogy Isten nem létezik?

„Rendben” - mondja Ön – „Még ha az adott is, hogy Isten talán, vagy akár valószínűsíthetően létezik, miért higgyünk a beszélő kígyóban, amiről kezdetben szó volt?”

Nem széles körben elfogadott-e a tanult emberek körében, hogy az Édenkert csupán egy mítosz vagy legenda? Ezt nem tudja mindenki?

Nos, nem mindenki gondolja így. Valójában három erős érvelés kínálkozik a széles látókörűek számára. A bizonyíték határozottan az Éden létezésének ténybeli alapja felé mutat.

Az okság törvénye, vagyis az ok-okozati összefüggés azt mondja, hogy az eredmény általában arányosan kapcsolatban áll az azt kiváltó okkal. Például, egy petárda petárda-nagyságú hatást eredményez. Mind egy kézigránát, mind egy légibomba mind pedig egy atombomba méretével, erejével és energiájával arányos hatást ér el.

Tehát ha találunk egy univerzális eredményt, ebből logikusan az következik, hogy kell lennie egy univerzális oknak.

Vitán felül álló igazság, hogy mindenki és minden elmúlik. *Miért?* Ez mind visszavezet az Édenkerthez és a Kígyóhoz – Sátánhoz, az élet ellenségéhez.

Több tíz millió, talán több száz millió dollárt fektetnek kutatásokba, hogy kiderítsék, miért öregsünk, s hogyan élhetünk hosszabb ideig. És mégis, mind meghalunk. Miért?

A Szentírás tanúsítja: „A mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.”

A Kígyó azt mondta, „Bizony nem haltok meg.” Mindannyian tudjuk, hogy ez egyértelműen nem igaz.

A második bizonyítékot szintén a Szentírásban találjuk, és ennek a következményét is megtalálhatjuk világi tapasztalatunkban. Mielőtt az ember kimondta volna Istentől való függetlenségét, „Isten-központú” volt. A világ pedig harmóniában volt. De az ember oldalt váltott; önközpontú, s önző lett, és ez ránk szakadt.

Az önzés az, ami miatt Istent megtagadjuk. Meg vagyunk győződve a hazugságról, hogy a „mi” utunk a jobb, nem bízunk Isten jóságában és visszautasítjuk az Ő útját. Az önzés egyenlő a bűnnel. És mi mind kisebb-nagyobb mértékben önzőek vagyunk.

Az emberi lét része, hogy önközpontúak legyünk. Meg tud nevezni akár egyetlen problémát is napjaink kultúrájában, amely valamilyen módon nem az önzés eredménye? Otthonokat romboltunk le, a gyermekeket elhagyták szüleik, bűnözés, korrupció a kormányban, környezetszennyezési problémák és háborúk. A lista tovább folytatódik.

A harmadik erős érv a mindent átható hit a HAZUGSÁGban.

„Milyen hazugság?” – mondta a Kígyó – „Amit mi akarunk magunknak, amit *mi* választunk jobb, és kíváncsibb, mint amit Isten akar számunkra.” A vád Isten ellen: „Nem jóságos.”

Mindannyiunk számára volt olyan idő, hogy elhittük a hazugságot, és gyakran ma is ezt tesszük. Talán ezzel kiteljesedik annak magyarázata, hogy miért szegülünk ellen – gyakran monumentális elhatározással – Isten létezésének.

És függetlenségünk ezen kinyilatkoztatása hamis felhatalmazást, önrendelkezést és irányítást ad nekünk. Természetesen a szó *valós* értelmében nem irányítunk, ahogy erre rádöbbenünk, amikor becsatoljuk övünket a repülőn.

Valójában kevés olyan van, amely felett autonómiával rendelkezünk. Ha nem rendelkezünk akkora vagyonnal, hogy függetlenek legyünk, korlátozottak a lehetőségeink, hogy hol éljünk és dolgozzunk.

Nem választhatjuk meg a családot, ahova születünk, sem a századot, sem pedig a kultúrát. Nem választhatjuk meg nemünket, testalkatunkat, IQ-nkat, vérmelegletünket, bőrszínünket.

A legfontosabb döntések, amelyeket meghozhatunk, arról szólnak, hogy választunk: hiszünk-e a hazugságban, vagy sem.

Ezen felül aligha van valami, amihez ragaszkodhatnánk. Nem lehetünk biztosak látásunk, hallásunk, szellemi képességeink, egészségünk, munkánk, házastársunk vagy mozgóképességünk megtartásában.

Az egyetlen dolog, amelyet képesek vagyunk megőrizni, az álláspont önmagunk és az élet viszonyáról, amelyre teremttünk. *Az akaratunk*. Ebben függetlenek vagyunk.

Ezt folytathatjuk úgy is, hogy kinyilvánítjuk Istentől való függetlenségünket. Eltölthetjük egész életünket a lázadás ezen állapotában és halálunk előtti utolsó lélegzetünkkel mondhatjuk: *alávetetlenek* vagyunk Istennek.

De miért tennénk? Nem irracionális mindez? Az egyetlen ok, amit el tudok képzelni, hogy elhisszük a hazugságot – amit mi akarunk magunknak jobb, és kíváncsabb, Isten életünkkel kapcsolatos jó szándékú, kegyes és végtelenül tökéletes tervénél. Azt hisszük, nem bízhatunk Istenben.

Való igaz, néhány dolog, melyet Isten tilt, nagyon csábító lehet. Amikor Isten azt mondja, „Ne”, valójában azt üzeni, „Ne bántsd önmagad”. Bár kevés lehet a bizonyíték, a morális törvények ugyanolyan valóságosak, akár a fizika törvényei. Ha a gravitáció törvénye sérül, az azonnali eredménnyel jár. Az erkölcsi törvények megsértése talán nem jár azonnal látható eredménnyel. Soká tart, míg a makkból fa fejlődik.

Az, hogy hittünk a Kígyónak, elvezetett bennünket napjaink világának fájdalmas valóságához.

Tehát, miben hisz? Akik nem akarták elismerni Isten létezését az ősrobbanás-elmélet előtt, azzal a hittel próbáltak megnyugvást találni, hogy az anyag örökkévaló. A tudomány szerint anyag nem hozható létre. A formáját megváltoztathatja, például folyékonyról vagy szilárdról gázra, de létre nem hozható. Az anyag létezéséhez szükség van egy Teremtőre, akinek a létezése meghaladja a tudományos fizikai ismereteket.

Eredendően tudjuk, hogy az univerzumnak volt kezdete. A tudomány elméleteket gyárt arról, mi történt kezdetben. Olyan erők, mint a gravitáció és a sebesség finomhangoltsága miatt többen egyetlen univerzum helyett multi-univerzumok létezésére következtetnek. A hipotézis szerint elegendő mennyiségű univerzum létezésével ez a finomhangoltság inkább adottság, mintsem valamiféle tervezés bizonyítéka.

A multiverzum-hipotézis persze bizonyíthatatlan. A premissza nem kínál semmilyen megoldást a problémára, hogy hogyan kezdődhetett volna el mindez önmagában, Isten nélkül.

Bármely átlagember tudósok segítségével értelmezheti a létezéshez kapcsolódó bizonyító tényeket.

Talán emlékszik egy tudósra, aki a *Cosmos* c. televíziós sorozat minden részének elején magabiztosan állította: „A kozmosz minden, ami van, volt és lesz.” Amennyire én tudom, senki sem kérdezte meg Carl Sagantól, „Honnan tudja ezt?” A válasz: „Nem tudta.” Az állítás egy bizonyíthatatlan kijelentés. Semmilyen tudományos módszer nincs ennek bebizonyítására. Az állítás alapja a *hit*. Képzeljék el!

Mégis, valószínűleg milliók hitték el visszatérő kinyilatkoztatását megkérdőjelezhetetlen igazságként, milliók, akik nem jártasak az állítások kritikai tesztelésében.

A legtöbb, amit tudhatunk anélkül, hogy szakértők véleményére támaszkodnánk oly egyszerű, akár egy pofon.

Magától értetődő, hogy a létezés nagyon magas szintű *rendet* feltételez. A Föld körültekintően megszervezett rendszer, és sokan úgy vélik, hogy környezeti egyensúlya törékeny és veszélyeztetett. A világ óriási *változatosságot* foglal magában. Az 1970-es években a *Science Reader* c. lap jelentése szerint Dél-Amerika növényeinek körülbelül fele még besorolásra várt.

A lét minden formája elképesztő *komplexitással* rendelkezik, az élő sejtektől és a DNS-től kezdve a szubatomi részecskékig.

Az ökológia és a környezetvédelem kijelentette a természet *összefüggőségét*.

Annak a *megbízhatósága*, hogy a víz mindig 100°C-on forr tengerszinten, és a fizika és a kémia minden más törvénye azt jelzik, hogy az univerzum *törvények rendszere szerint* működik.

A világ rendkívül *ésszerű, megismerhető és megérthető*. Gondoljuk át. A tudósok nem tudtak volna kísérleteket végezni törvényszerűségek nélkül.

Az ősrobbanás-elmélet nem tud számot adni erről. A naturalizmus vagy ateizmus kénytelen elhinni a következőket:

- **A semmiből alakult ki minden**
 - **A káosz hozott létre rendet**
 - **Az életteleniség hozta létre az életet**
 - **Az öntudatlanság keletkeztetett tudatosságot**
 - **A személytelenségből lett személyesség**
 - **A vakságból jött létre a látás**
 - **A siketségből lett hallás**
- A lista folytatható.**

Mindez ésszerűtlen. *Isten létezése bizonyított azáltal, hogy a racionálisan és logikusan megérthető a dolgok természete úgy, ahogy azok vannak.*

Isten Szeretet. És Ő szeret bennünket. Mégis, kinyilvánítjuk Istentől való függetlenségünket, ez pedig lázadó, bűnös tett. És Isten haragja a Mennyből elér minden bűnt.

Nemrégiben egy régészeti ásatáson találtak egy vázát a következő felirattal: „Egy dolog annyit ér, amennyit fizetnek érte.”

Mi mennyit érünk? Isten annyira szeretett bennünket, hogy elküldte a Fiát, Jézust, hogy meghaljon ellene való lázadásunk miatt. (János 3:16) Borzasztó árat fizetett azért, hogy megmentsen minket egy szörnyű sorstól.

Ez meglehetősen nagy ár. Mi pedig ellenállhatunk ennek a tudatának egy olyan elhatározással, mely túl van minden logikán és racionalitáson.

Miért? Azért, mert valamilyen szinten hiszünk a hazugságban, mely az Édenből származik. Milyen hazugság? Az, hogy „amit mi akarunk magunknak jobb, és kívánatosabb, mint amit kegyes Urunk tervezett számunkra.”

Ne higgyük el. Több millió keresztény hirdeti Isten igazát több, mint kétezer éve. Isten szeretet. És Ő szeret bennünket.

A Kígyó azt mondja: „Isten nem jó.” A gyakrabban előforduló modern állítás a következő: „Isten nem létezik.” Mindkét elgondolás kis értékűvé, jelentéktelenné vagy értelmetlenné tesz.

Arra kérnek, hogy higgyük el mindezt bárminemű ténybeli alap nélkül.

MIÉRT TUDJUK, HOGY ISTEN LÉTEZIK

Isten létezésének reális alapja világunk és univerzumunk **rendje**. A legkisebb dolgoktól a legnagyobbakig, egyetemes rendet találunk. Ezt a rendet demonstrálják a fizika, a kémia, a matematika, a zene, a növénytan, a földrajz és más tudományok törvényei.

- **SOKFÉLESÉG**
- **KOMPLEXITÁS**
- **ÖSSZEFÜGGŐSÉG**
- **ÉRTHETŐSÉG**

Az ősrobbanás-elméletnek nincs bizonyító ereje ezekre nézve.

„De igen, van!” – mondják az ateisták. – „Darwin evolúció-elmélete és a természetes kiválasztódás mindent megmagyaráz!”

Valóban? A természetes kiválasztódás olyannyira Isteni annak feltételezett hatalmában, hogy Richard Dawkins úgy érezte, szükséges messzemenően megmagyarázni, hogy a természetes kiválasztódás „vak, értelmetlen és céltalan”. Azt nem árulja el, mindegy hol vagy hogyan jött rá. Úgy vélem, állítása egy újabb „hit” kérdése, melynek bebizonyítására nincs általános módszer. Másként megfogalmazva, a természetes kiválasztódás az ő szóhasználatában Isten megnevezése.

Végül is, nem az volt a célja az egész természetes kiválasztódás elméletnek, hogy elszámoljon mindennel, természetfeletti vagy Isten bevonása nélkül? Nem csoda, hogy sokan közülünk úgy érzik, életünknek alig van célja.

A termékeny képzelőerőnek alig van határa. „Így történhetett,” vagy „ily módon alakulhatott”. Elég idő elteltével, mint évmilliárdok, egy vak, értelmetlen és céltalan folyamat okozója „lehet” a rendnek, a komplexitásnak, a sokféleségnek és a többinek, amit látunk és tapasztalunk.

Láttunk fényképeket emberi lábnyomokról a Holdon. A Lunar Landert az alapján tervezték, hogy a Hold felszínén lévő porréteg egyezik a Földön felhalmozódott réteg ismert mértékével, melynek alapja több mint egy évszázados megfigyelés (a Hold alacsonyabb gravitációjával és légkörének hiányával korrigálva). A vélt évmilliárdoktól a porréteg mélységnek lábban kifejezett mértékét várták eredményként, ahogy azt a Lander tervezése mutatja, nem pedig

néhány hüvelyknyit, amely a fényképeken is látható – olyan mélység, mely megegyezik hat-tíz ezer évnyi felhalmozódással.

Természetesen Isten mindezt úgy alakíthatja, ahogy Neki tetszik, évmilliárdokon keresztül. Ha Ádámot felnőtt férfivá tudta tenni, akkor kifejlett fákat, sziklákat és galaxisokat is létre tud hozni, melyek koruknak megfelelő jegyeket mutatnak.

A nagy része annak, amit a Föld koráról hisszük, hogy tudunk, azon a feltevésen alapul, hogy minden a nulláról indult. Vagy a világűr esetében, hogy a sebesség mindig állandó volt.

Azt hiszik, hogy megbecsülhetik az univerzum korát galaxisoknak a központtól való távolságának a kiszámításával, míg máskor azt mondják, hogy nem tudják, valójában hol helyezkedik el a központ.

Ez tehát nyilvánvalóan egy bizonyítatlan és bizonyíthatatlan feltevés. Igazolására semmilyen mód nincs. Minden esetben szükségünk van *Valakire*, aki elindítja az egészet. Ez egy tündérmesére kezdi emlékeztetni a felnőtteket. Tudják, mint a nyúl a cylinderből, csak itt nincs cylinder, sőt, még varázsló sincs.

Ha azzal indítunk, hogy „Nincs Isten”, akkor szükségünk van egy másik magyarázatra. Ha megtagadjuk a Kígyó hazugságát, nincs szükségünk további magyarázatra.

A BIBLIAI ISTEN:

- **Szuverén**
- **Örök**
- **Állandó**
- **Lélek**
- **Mindenható**
- **Mindentudó**
- **Mindenütt jelenvaló**
- **Szentséges**
- **Igazlelkű**
- **Igazságos**
- **Szeretet, és még több**

És meg kell, hogy büntesse a lázadást (a bűnt).

A Szentírás kimondja, hogy Isten létének bizonyítéka mindenki számára tisztán látható. Megtagadjuk a bizonyítékot, hogy hibás önértékünknek szolgáljunk. Úgy döntünk, hogy a Kígyónak hiszünk.

A tudásnak valóban ereje van. Mindazzal, amit már tudunk, a legjobb érdekünk szerint cselekszünk. És nem csodálatos, hogy miénk a hatalmas megtiszteltetés és kiváltság, hogy teszteljük az üzenetet saját életünk laboratóriumában?

Most azt kérdezheti, *kiben* bízhatunk? Néhányan életük során megfosztják Istent trónjától, de ez nem változtat azon a tényen, hogy Ő továbbra is uralkodik és kormányoz.

NÉZZÜK A KÖVETKEZŐ NEMMINDENNAPI ÁLLÍTÁSOKAT

MÁTÉ 7:13 „Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.”

2. KORINTUS 5:17-21 „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az; a régiék elmúltak, ímé, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát; Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérné mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel. Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Ő benne.”

(Ha késztetést érzünk az ellenállásra, nem kell engednünk neki. Van erőnk Istent választani.)

Hát nem ez a lehető legjobb hír, amit valaki kaphat? Egy teljesen új élet. Egy új kezdet. *Végül* – az élet igaz értelme.

Ne hagyjuk ki. Kérjük Istent, hogy adjon nekünk megváltást. Mit veszíthetünk? Ne bízunk a Kígyóban.

Néhányakat aggaszt a Bibliában lévő rejtélyesség.

Rájöttek azonban, hogy a Biblia legrejtélyesebb része annak legeleje: KEZDET BEN... ISTEN.

Istennel a képben várhatók csodák.

Carl Marx ismert szavait idézve: „A vallás a nép ópiuma.”

Az iskolai lövöldözők gyakran kioltják saját életüket, miután végeztek osztálytársaikkal és tanáraikkal, hogy így elkerüljék megbüntetésüket.

A nép valódi ópiuma a belőlük nevelt hit, hogy a halál után csak üresség van.

Istennel a képben minden megváltozik. Ő adjon nekünk bűnbocsánatot és mutassa meg Megváltónkat.

Akár elismerjük, akár nem, létezik egy végtelenül erős és jóságos Létező, aki szentséges, igaz és igazságos (és még sokkal több), aki szeret bennünket.

És a felfogásunk határán túl, minden rossz döntésünk tudata ellenére, Ő meg kíván békélni velünk. Hát nem ez a legnagyobb gondolat, mely az emberi elmét lefoglalhatja? Beinvitálni Istent elménkbe, hogy megmutassa, mindez igaz. És ekkor elmondhatjuk mindenkinek, aki kérdezi: „Hiszem, hogy Isten Maga bebizonyította számomra, hogy mindez igaz.” Mit veszíthetünk? Mit nyerhetünk? Kérdezzünk. Keressük. Találjuk meg.

Megengedi, hogy ez legyen igazsága pillanata?

Összeállította: Don Cain
Let The Whole World Know (non-profit vállalat)
P.O. Box 541149, Orlando, FL 32854 (a szállítási költséget mi álljuk)
LTWWK.ORG